

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 60.

Tiende Session.

18de Møde.

Tirsdagen den 27de Octbr.

(Fortsat.)

Tscherning (fortsat): Dersom vi til noget Dieblik omkiftede Rigsraadets Myndighed med Rigsdagens uden gennem en fælles Beslutning af Kongen og Rigsraadet, saa opgave vi den Magt, som nu ligger hos Kongen og Rigsraadet i Forening og strækker sig til Elderen uden nogen Servitut, til Elben med en Servitut; men dette ligger ikke i Forsfatningen af 5te Juni 1849. Træder denne atter tilve, da er den til med et Forbehold, — det staaer i selve Forsfatningen — hvoriimod Monarchiets Constitution omfatter hele Riget til Elben, med en Servitut for Holsteens og Lauenborgs Bedkommende. Det var min Mening med Hensyn til den Magt, der ligger i, at Kongen med 41 Medlemmer af Rigsraadet kunde tage Beslutning i alle Monarchiets Anliggender, og dette er vigtigt i Realiteten. Det er Skade, at det har maattet omtales, men det var nødvendigt ligeoverfor en uheldig Tvivl. Det er i det hele taget Aarsagen, hvorfor det ikke er ønskeligt at bringe denne Sag under Forhandling her. Vi kunne ikke lade Tvivlen bestaae, vi maae see klart; det maa ikke kunne ansøres mod os, at vi staae i Skjul bag et Skjærmbredt med Ret til at styre Fællesforsatningen, naar vi synes, at den ikke længere er i anerkjendt Birtfomhed. En saadan Paaastand fra vor Side vilde blive brugt mod os; men der er Intet, Intet, Intet tilbage af denne Paaastand, og det kan ikke nytte herimod at sige, at Enhver beholder sin

Mening; thi det er noget Individuelt. Men Spørgsmaalet er, om Nogen tør staae frem og sige, at den Forsatning, som er udgaaet fra Kongen og Rigsdagen i Fællesskab, ikke har nogen Betydning. Betydningen ligger i dette Fællesskab og deri, at der er et legalt Organ, hvorigjennem den kan gjøre sig gjældende.

Fischer: Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Kreds (Monrad) udtalte, at vi vare alle enige om Sagens practiske Betydning, at Striden derimod dreier sig om Theorien. Jeg troer ikke, at det i og for sig er ganske rigtigt; thi det er dog aabenbart, at det maa være theoretiske Betragtninger, hvorfra man gaaer ud for derfra at komme til det praktiske Resultat, som maatte være at opnaae. Men seer jeg nu paa den anden Side hen til den Værdi, som her handles om, og som den ærede Forespørger selv har angivet til Kul og Intet, bliver det aabenbart ligemeget, om vi tage Sagen fra et theoretisk eller et practisk Standpunct, det gjør da lige Meget til Sagen. Den ærede Forespørger yttrede, at han upaatvivlelig eller muligviis stod ganske ene med sin Mening her i Salen, og han yttrede ved Siden deraf, at han ikke deelte den Opfattelse af Sagen, som jeg havde søgt at gjøre gjældende. Det er mig i Sandhed umuligt at vide, hvorvidt jeg er enig med den ærede Rigsdagsmand eller ikke angaaende den Sag, der her foreligger; thi den ærede Rigsdagsmand har i saa Henseende ingen Mening udtalt. Det er ikke umuligt, at jeg om vore politiske Spørgsmaal i Almindelighed er mindre uenig just med den ærede Rigsdagsmand, end jeg maafee er med flere andre Medlemmer i denne Sal; men for det Spørgsmaals Bedkommende,